

Sygn. akt *XVII AmE 124/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: ***SSO Dariusz Dąbrowski***

Protokolant: Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W. N., (...) spółki jawnej w

P.

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o udzielenie koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 21 października 2013 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od powoda (...) W. N., (...) spółki jawnej w P. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt *XVII AmE 124/13*

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 20 października 2013 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE” lub „Prezesem Urzędu”) na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 3 i art. 41 ust. 3, w związku z art. 30 ust. 1 i art. 50 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne w związku z art. 58 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku kodeks postępowania administracyjnego postanowił cofnąć z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją z dnia 2 listopada 1999 roku nr (...), zmienioną w dniu 21 listopada 2000 roku decyzją nr (...), w dniu 11 października 2004 roku decyzją nr (...) oraz w dniu 30 września 2009 roku decyzją nr (...) udzieloną Przedsiębiorcy: (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), nr KRS: (...).

W odwołaniu od powyższej decyzji, powód (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P. (zwany dalej również (...)) wniosł o uchylenie decyzji jako bezzasadnej i umorzenie postępowania administracyjnego. Powód zaskarżonej decyzji zarzucił błędną wykładnię przepisów prawa materialnego art. 41 ust. 2 pkt 3 prawo energetyczne, a także 58 ust. 2 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Powód w odwołaniu podniósł, iż czynności objęte wyrokiem skazującym podjęte przez W. N., nie były podejmowane w imieniu i na korzyść spółki jawnej, a zatem fakt skazania W. N. za występki związany z wykonywaniem działalności objętej udzieloną koncesją, nie powinien mieć znaczenia z punktu widzenia wypełnienia warunków koncesji przez koncesjonariusza, w tym wypadku spółkę.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania. Pozwany podniósł, iż po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy oraz zarzutów zawartych w odwołaniu nie stwierdził podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i odniósł się do zarzutów przedstawionych przez powoda.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 2 listopada 1999 roku nr (...), zmienioną w dniu 21 listopada 2000 roku decyzją nr (...), w dniu 11 października 2004 roku decyzją nr (...) oraz w dniu 30 września 2009 roku decyzją nr (...) Przedsiębiorcy: (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), nr KRS: (...) Prezes URE udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres do 31 grudnia 2025 roku.

Wyrokiem Sądu Rejonowy w Płocku - II Wydział Karny z dnia 19 marca 2012 roku o sygn. akt II K 540/11 Pan W. N. został uznany za winnego tego, iż w dniu 1 lutego 2011 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. Ł., G. M. i M. W., posługując się kartami Flota nr (...), (...), (...) należącymi do Przedsiębiorstwa Usługowego (...) Sp. z o.o. w P., na stacji paliw przy ul. (...) poprzez zatankowanie do cysterny dokonał przywłaszczenia paliwa w postaci oleju napędowego w ilości 1020,41 litra o wartości 4.979,60 złotych na szkodę Przedsiębiorstwa Usługowego (...) Sp. z o.o. w P. przy ul. (...), co wyczerpuje znamiona czynu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.k. i skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33§ 2 k.k. grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując równowartość jednej z nich na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby. Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonych M., T., M. W., P. Ł., G. M. i W. N. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, ustalając, iż ich odpowiedzialność jest solidarna, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Przedsiębiorstwa Usługowego (...) Sp. z o.o. w P. kwoty 5.716,43 (pięć tysięcy siedemset szesnaście i 43/100) złotych.

Sąd Okręgowy w Płocku – V Wydział Karny wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 roku sygn. akt V K 553/12 w procesie odwoławczym zmienił w/w wyrok zmniejszając jedynie zasądzoną kwotę tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wobec Przedsiębiorstwa Usługowego (...) Sp. z o.o. w P. z kwoty 5.716,43 (pięć tysięcy siedemset szesnaście i 43/100) złotych do kwoty 4979,60 (cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć i 60/100) złotych utrzymując w mocy w/w wyrok Sądu Rejonowego w Płocku w pozostałym zakresie.

Pismem z dnia 4 lipca 2013 roku Prezes URE zawiadomił (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi w związku ze skazaniem prawomocnym wyrokiem sądu Pana W. N. za przestępstwo związane z wykonywaniem działalności objętej udzieloną koncesją.

Pismem z dnia 22 lipca 2013 roku Koncesjonariusz złożył wyjaśnienia w sprawie podnosząc, że w jego ocenie (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P. nie powinna być stroną postępowania, a skazanie W. N. nie może stanowić podstawy do cofnięcia koncesji przysługującej gdyż nie dotyczy samego koncesjonariusza, którym jest sp. j..

Pismem z dnia 5 sierpnia 2013 roku Prezes URE zawiadomił Koncesjonariusza o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie informując przy tym o prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia.

Decyzją nr (...) z dnia 20 października 2013 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki postanowił cofnąć z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją z dnia 2 listopada 1999 roku nr (...), zmienioną w dniu 21

listopada 2000 roku decyzją nr (...), w dniu 11 października 2004 roku decyzją nr (...) oraz w dniu 30 września 2009 roku decyzją nr (...) udzieloną Przedsiębiorcy: (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), nr KRS: (...). Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie wnosząc o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawdopodobności powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Uwzględniając gwarancyjną funkcję koncesji wobec uczestników obrotu zdaniem Sądu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki trafnie uznał, iż w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do cofnięcia udzielenie powodowi koncesji. Rozważania Prezesa URE były całkowicie uzasadnione, a zaistniały w sprawie stan faktyczny dawał podstawę do wydania zaskarżonej decyzji.

Analizując niniejszą sprawę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że na podstawie zebranych informacji dotyczących przedsiębiorcy Prezes URE miał prawo uznać, że nie daje on rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej.

Zgodnie z art. 41 ust. 3 Prezes URE cofa koncesję lub zmienia jej zakres w przypadkach określonych w art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wskazany art. 58 ust. 2 pkt 1 stanowi, iż organ koncesyjny cofa koncesję, w przypadku gdy przedsiębiorca rażąco narusza określone w niej lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa.

Powyższe wyrażnie wskazuje, iż stwierdzając istnienie okoliczności określonych w art. 41 ust. 3 Prezes URE ma ustawowy obowiązek podjęcia decyzji o cofnięciu koncesji. Takie rozwiązanie ustawodawcy należy tłumaczyć tym, iż wymogi stawiane przedsiębiorcy ubiegającemu się o uzyskanie koncesji lub posiadającemu udzieloną koncesję są znacznie wyższe od przyjętego jako reguła poziomu należytej staranności, o której mowa w art. 355 § 2 w zw. z § 1 k.c. Należy podkreślić, że koncesja na obrót paliwami ciekłymi stanowi swoistą gwarancję prowadzenia przez przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Tym samym Prezes URE jako organ koncesyjny ma nie tylko prawo, ale obowiązek badać czy przedsiębiorca zarówno starający się o koncesję jak i posiadający koncesję daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Organ koncesyjny wyrażając zgodę na wytwarzanie, magazynowanie lub obrót paliwami ciekłym daje pełną gwarancję prowadzenia działalności gospodarczej nie stanowiącej zagrożenia dla naturalnego środowiska, zdrowia ludzi oraz interesu nabywców, (art. 32 i nast. Prawa energetycznego)

W przekonaniu Sądu, zaistniałe okoliczności uzasadniają tezę, że powodowa spółka nie daje rękojmi należytego wykonywania obowiązków wynikających z udzielonej koncesji.

W tym miejscu należy odnieść się do twierdzeń powoda, iż działania za które został skazany W. N. nie były podejmowane w imieniu i na korzyść powodowej spółki, będącej de facto aktualnie koncesjonariuszem, a tym samym nie może stanowić podstawy do cofnięcia przedmiotowej koncesji.

Oceniając, czy skazanie W. N. za przestępstwo miało związek z przedmiotem działalności gospodarczej należy przez to rozumieć działalność zdefiniowaną w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zbyt wąska wykładnia tego pojęcia mogłaby bowiem prowadzić do zatarcia jasnej, klarownej i równej oceny wszystkich podmiotów ubiegających się o udzielenie koncesji na prowadzenie określonego rodzaju działalności. W rozumieniu art. 2 ustawy

o swobodzie działalności gospodarczej przywłaszczenie oleju napędowego poprzez zatankowanie do cysterny owego paliwa posługując się przy tym kartą flota ma bardzo duży związek z przedmiotem działalności powodowej spółki.

Ustalając zaś czy stosownie do brzmienia przepisu art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy prawo energetyczne, przestępstwo, za które został skazany pan W. N., miało związek z działalnością prowadzoną przez obecnego koncesjonariusza, należy wskazać, że przedmiotem działalności gospodarczej (...) W. N., (...) Spółka Jawna z siedzibą w P. w chwili skazania był obrót paliwami ciekłymi. Przestępstwo za które został skazany pan W. N. polegało zaś na przywłaszczeniu paliwa. Oczywistym jest, że w przypadku koncesjonariusza - osoby prawnej, wymogi co do osoby prawnej odnosić należy także do osób działających w jej imieniu uprawnionych do jej reprezentowania, a zatem w przedmiotowej sprawie - do pana W. N. jako jednego z dwóch wspólników spółki jawnej, uprawnionego do jej reprezentowania i jednocześnie osoby która współtworzyła spółkę cywilną, będącą wnioskującym o koncesję i jej pierwotnym koncesjonariuszem. Takie odniesienie jest konieczne, gdyż w przeciwnym wypadku możliwym by było obejście prawa przez osoby niespełniające ustawowych wymogów uzyskiwania koncesji przez powołane do tego celu spółki.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Prezes URE słusznie przyjął, że popełnione przestępstwo miało związek z przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej wskazanej ustawą, a jednocześnie prowadzonej obecnie przez powoda. Podkreślić należy, że popełnienie tego czynu oznacza jednocześnie, iż przedsiębiorca nie stosuje się do wymogów stawianych przez prawo, co jest tym bardziej istotne, gdy dotyczy, jak w przedmiotowej sprawie, stacji paliw poddanych szczególnym rygorom.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 kpc, w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu ustalając wysokość wynagrodzenie pełnomocników w stawce minimalnej 360 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski